

Ik ben Vic Tor, grootgebracht in de bakkerij van mijn ouders, tussen de zachte bloem en het lekker geurende versgebakken brood. Mijn ouders koesterden de grote droom dat ik later banketbakker zou worden. Dan zouden wij hier, in ons kleine dorp, een volledig assortiment kunnen aanbieden: brood, taartjes, gebakjes,.. Van heinde en ver zouden ze naar ons dorp komen voor al dat lekkers dat wij hier te bieden zouden hebben.

En ik moet daar eerlijk in zijn, die idee was mij heel lang genegen. Ik boetseerde altijd al graag en de stap van klei naar marsepein en chocolade was dus niet onwezenlijk groot.

Zo gebeurde het ook. Ik werd banketbakker. We openden de zaak en dat ging goed, hoewel nu ook weer niet dat ze van heinde en ver naar ons dorp omreden.

Maar het gaf me niet de voldoening die ik had verwacht. Ik vond het eigenlijk bijzonder frustrerend dat de creaties, waar ik zo minutieus aan had gewerkt, dagen voordien al over nagedacht had en met zoveel liefde had zitten vormen in een mum van tijd, zonder enige inachtneming van de mooi gevormde welvingen, in de monden van oude taarten verdwenen. Verloren voor de eeuwigheid.

Op een bepaald moment besloot ik het roer om te gooien. Ik werd kunstenaar. Eerst werkte ik voornamelijk in klei maar stilaan heb ik ook die comfortzone achter gelaten en ben ik met bestaande objecten gaan werken. Dat had succes. Ik werd opgemerkt door Arthur, dé man die al decennia het theatergebeuren naar zijn hand zet. Hij zag wel wat in het feit dat ik met bestaande objecten weer wat nieuws creëerde. Ik heb nu toegang tot alle artefacten van voorbije, soms zeer succesvolle theaterstukken. Daarmee maak ik iets nieuws, verwijzend naar het verleden van het artefact. Het publiek is er wild van. Het verkoopt duizelingwekkend goed. Na de voorstellingen worden regelmatig grote banketten georganiseerd en daar wordt dan meteen ook mijn nieuwe werk getoond.

Ik ga heel eerlijk zijn, het heeft moed gekost om de ommezwaai te maken. Het hele bakkerijgebeuren achter mij laten, was niet eenvoudig. Het is tenslotte een sprong in het onbekende (en daarbij komt dan nog de ontgoocheling van mijn ouders, hoewel ze daar nooit een woord over hebben gerept)

Maar toch kan ik nu, zo veel jaren later zeggen dat ik geen spijt heb van de beslissingen die ik toen heb genomen.

Vic Tor